

ΔΡΥΙΔΙΣΜΟΣ

Από τον μυθικό Μέρλιν και την Μόργκεϊν, στον αξιαγάπητο χάρτινο Γαλάτη ιερέα Πανοραμίξ... Μύθοι, ηρωικές ιστορίες, μαγευτικές περιπλανήσεις στον κόσμο του φανταστικού μα και της ιστορίας, εδώ συναντάμε “ιερατικές” μορφές με ιδιαίτερα φυσιολατρικά “πιστεύω” και αντιμετώπιση του κόσμου. Άλλοτε στην παλαιά Γαλλία(τότε Γαλατία), άλλοτε στις Βρετανικές αποικίες, άλλοτε στην Ιρλανδία... Τι κοινό θα μπορούσαν να έχουν αυτές οι μορφές, εκτός από την τιμή του να ονομάζονται Δρυίδες ; Και ποιοί ήταν πραγματικά οι Δρυίδες; Απλά και μόνο η ετυμολογία της λέξης προσδίδει πολλά.

Η λέξη Δρυίδης (Druid) προέρχεται από την σανσκριτική λέξη druma = βελανιδιά (δρυς), το ιερότερο δέντρο των Δρυίδων ή dru = δέντρο. Η Γαλλική λέξη druiah σημαίνει “σοφός άνθρωπος”. Για του Πέρσες το πνεύμα της νύχτας ή του σκότους ονομάζεται Druh. Στα Ουαλικά, drud σημαίνει “αυτός που εξαγνίζει”. Γενικά Δρυίδης στην Κέλτικη παράδοση σήμαινε “ο σοφός των δέντρων” ή και “σοφός της Βελανιδιάς”. Οι διδασκαλίες των Δρυίδων μοιάζουν πολύ με αυτές του Πυθαγόρα. Δίδασκαν την ύπαρξη μιας μελλοντικής κατάστασης ανταμοιβών και τιμωρίας, την αθανασία της ψυχής και την μετενσάρκωση.

Η φιλοσοφία του Δρυιδισμού

Ο Δρυιδισμός είναι τρόπος ζωής, πνευματικό μονοπάτι και φιλοσοφία. Αναβιώνει μέσα του τις ρίζες της Κέλτικης Θρησκείας και παραδόσεις, μα ο ίδιος δεν μπορεί να θεωρηθεί ως Θρησκεία, μιας και δεν εμπεριέχει ή εξαρτάται από κάποιο δόγμα. Οι διδασκαλίες του Δρυιδισμού έχουν εξελιχθεί μέσα στο πέρασμα των αιώνων, και μέσα από αυτές τις διδασκαλίες μπορούμε να βρούμε έναν εσώτερο τρόπο κατανόησης της ίδιας μας της ζωής σε σχέση με τον Κόσμο, και με την Ροή της Ζωής που κυλάει και δίνει πνοή σε ό,τι υπάρχει. Το Πνεύμα του Δρυιδισμού παραμένει διαρκές, τιμώντας την εσώτερη σχέση της Ζωής, πάντα εξελίσσεται και ανανεώνεται, ώστε να συμβαδίζει με το πνεύμα της κάθε εποχής ανά τους αιώνες.

Ο Δρυιδισμός στην αρχαιότητα

Λίγα γνωρίζουμε για τις ρίζες του Δρυιδισμού πέρα από το ότι υπήρξε το μυστικιστικό τάγμα ιερωμένων κέλτικης θρησκείας. Οι Κέλτες ιερωμένοι της Γαλατίας (σημερινής Γαλλίας), της Ιρλανδίας και της Βρετανίας, υπηρετούσαν ως δικαστές, δάσκαλοι, θεραπευτές και μάντες. Τα λίγα που γνωρίζουμε γι’ αυτούς προέρχονται από Έλληνες αρχαίους συγγραφείς (Διογένης Λαέρτιος, Στράβων, Διόδωρος Σικελός κ.ά.) και Ρωμαίους (Καίσαρας, Λουκανός κ.ά.), από αρχαία γραπτά χρονολογημένα μεταξύ 2ου αιώνα π.Χ. και 4ου αιώνα μ.Χ.

Μελετώντας την θρησκεία τους και τα τελετουργικά της, αναγνωρίζουμε πολλά στοιχεία επηρεασμένα από την αρχαία ελληνική θρησκεία και τα δρώμενά της. Το κέλτικο Πάνθεο επίσης, θα μπορούσε κανείς να πει πως είναι μια κάπως πιο «βάρβαρη» έκφραση του ελληνικού Δωδεκάθεου. Οι Κέλτες Θεοί μπορούν πολύ εύκολα να παραλληλιστούν με τους Έλληνες και είναι ευδιάκριτες οι ομοιότητες ακόμα και στο πιο απαίδευτο μάτι. Ένας πολύ σημαντικός Θεός ήταν ο Λούγκ, με το όνομα Σαμλνταχάν («αυτός που κατέχει πολλά μέσα και τρόπους») επόπτευε τις τέχνες, προστάτευε τους ταξιδιώτες/τισες εν ζωή και θάνατο, μπορεί εύκολα να παραλληλιστεί με τον Θεό Ερμή.

Ο Κέλτης Ήφαιστος ήταν ο Γκοϊβνιου στην Ιρλανδία. Κυβερνήτη των θαλασσών βρίσκουμε τον Λιρ, με τα χαρακτηριστικά του δικού μας Ποσειδώνα.

Στην θέση του πολεμοχαρή Θεού Άρη βρίσκουμε τον Όγκμα, ενώ στην θέση της Αθηνάς την Μόριγκαν. Προστάτιδα της οικογένειας και της εστίας μεταξύ άλλων ήταν η Μπρίγκιτ, σαν την αντίστοιχη ελληνική Θεά Εστία. Η κοινή αυτή παράδοση, τόσο συγγενής με την δική μας, παρουσιάζει εντονότερα διάφορα στοιχεία που αποδειχνουν ότι οι αρχαίοι Έλληνες είχαν αποικήσει στην Ιρλανδία πριν από τους Κέλτες και διέδωσαν στα βρετανικά νησιά έναν πολιτισμό παρόμοιο με εκείνον της αρχαίας Κρήτης και των Μυκηνών.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ο Δρυιδισμός δεν άφησε την δική του ξεχωριστή «σφραγίδα» ή ότι δεν αποτέλεσε (και αποτελεί ακόμα) μια άκρως σεβαστή φιλοσοφία και κουλτούρα. Οι Δρυίδες άφησαν το στίγμα τους στην ιστορία ως ένα τάγμα σοφών ανθρώπων και αξιосέβαστων. Ένα λαμπερό παράδειγμα αυτού, βλέπουμε στον θρύλο του Αρθούρου, όπου ο μάγος Μέρλιν είναι πάρα πολύ πιθανό να υπήρξε Δρυίδης. Πέρα από αυτό, μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι ακόμα και στις μέρες μας, οι αναφορές στους Δρυίδες γίνονται πάντα με σεβασμό και χωρίς χλεύας.

Οι Πρακτικές του Δρυιδισμού στην αρχαιότητα

Όπως προανέφερα, είναι πολύ λίγα αυτά που γνωρίζουμε για τους Δρυίδες της αρχαιότητας. Τα βαθύτερα μυστικά του δόγματος γίνονταν γνωστά μονάχα στους μυημένους οι οποίοι λάμβαναν το χρίσμα μετά από 20 χρόνια εκπαίδευσης και μελέτης. Πριν καν ξεκινήσουν την εκπαίδευσή τους, έπαιρναν όρκο σιωπής και η γνώστη μεταφέρονταν αυστηρά από στόμα Δρυίδα σε αυτί Δρυίδα. Οι γραπτές αναφορές που έχουμε δεν προέρχονται από Δρυίδες, μιας και απαγορεύονταν η γραπτή καταγραφή της γνώσης, αλλά από μελετητές και από ανθρώπους που απλά συνέλεξαν τα όσα έλεγε ο κόσμος γι αυτούς. Έτσι, τα όσα γνωρίζουμε είναι:

Όλες οι τελετές λάμβαναν χώρα στα δάση όπου οι Δρυίδες λέγονταν ότι εξασκούσαν μαγικές δυνάμεις που συμπεριλάμβαναν την αλλαγή του καιρού, θηριομορφισμό, μαντεία και ικανότητα να γίνονται αόρατοι. Επίσης, λέγεται ότι χρησιμοποιώντας το «αυγό του ερπετού» δηλαδή μια κρυστάλλινη σφαίρα, μπορούσαν να εξορκίζουν θανατηφόρες κατάρρες. Οι λαϊκές δοξασίες και φήμες τείνουν πάντα να υπερβάλλουν, αλλά μέσα από αυτές τις αναφορές μπορούμε να κατάλλήξουμε στο συμπέρασμα ότι οι Δρυίδες υπήρξαν θεραπευτές (όπως άλλωστε όλοι οι ιερωμένοι της αρχαιότητας, όλων των θρησκειών γνώριζαν τα θεραπευτικά μυστικά της φύσης), ότι είχαν εκπληκτική ικανότητα στο να κινούνται αθόρυβα και απαρατήρητοι χρησιμοποιώντας το φυσικό περιβάλλον για κάλυψη και ότι γνώριζαν την τέχνη παρατήρησης των φυσικών φαινομένων ώστε να μπορούν να προβλέψουν τον καιρό. Πέραν όμως από όλες αυτές τις επιστημονικές τους γνώσεις που πλέον μάλλον δεν μας εντυπωσιάζουν, μπορούμε να συμπεράνουμε επίσης ότι οι Δρυίδες δεν υπήρξαν μονάχα επιστήμονες της εποχής, αλλά και γνώστες των απόκρυφων (μαντικές ικανότητες, θηριομορφισμός, πιθανότατα γνώση ενεργειακής προβολής και εκμετάλλευσης αυτής κλπ).

Μια άλλη καταγραφή που έχουμε για τα τελετουργικά δρώμενα των Δρυίδων προέρχεται από τον Ρωμαίο συγγραφέα Πλίνυ που κατέγραψε την Δρυιδική τελετή θερισμού γκυ της Βελανιδιάς (ιερό δέντρο των Δρυίδων). Αναφέρεται ότι την έκτη μέρα της νέας Σελήνης, ένας ιερέας ντυμένος στα λευκά σκαρφάλωνε στην Βελανιδιά και έκοβε γκυ χρησιμοποιώντας ένα χρυσό δρεπάνι. Το γκυ δεν έπρεπε να αγγίξει την γη και χρησίμευε σε τελετή γονιμότητας. Η ηχώ αυτής της τελετής επιβιώνει μέχρι σήμερα σε όλες τις αγγλόφωνες χώρες, όπου κατά την διάρκεια των Χριστουγέννων υπάρχει το έθιμο να φιλιούνται τα ζευγάρια κάτω από ένα κρεμασμένο γκυ για να εξασφαλίσουν την γονιμότητα.

Άλλη καταγραφή αναφέρει την Δρυϊδική εορτή για το καλοσώρισμα του νέου έτους. Τα δρώμενα αυτής παραμένουν ζωντανά μέχρι σήμερα μέσω της Γουικανής αντίστοιχης εορτής Σαμείν. Κατά αυτήν την ημέρα πιστεύεται ότι τα πνεύματα και οι ψυχές των νεκρών ζωντανεύουν στην γη. Η πασίγνωστη σύγχρονη εορτή των αγγλόφωνων λαών Halloween είναι σίγουρα απόηχος του Δρυϊδικού Σαμείν.

Γιατί χάθηκε η γνώση;

Όταν αναφερόμαστε σε μια νεκρή θρησκεία, δεν μας εντυπωσιάζει όταν οι γνώσεις μας για τα δρώμενά της είναι περιορισμένες. Ο Δρυιδισμός όμως παραμένει ζωντανός μέχρι σήμερα, αλλά η απόκρυφη γνώση του θεωρείται κατά ένα μεγάλο μέρος χαμένη. Πως συνέβη αυτό αφού δεν υπήρξε διακοπή της συνέχειας;

Για την απώλεια των βαθύτερων μυστικών του Δρυιδισμού ευθύνονται κατά κύριο λόγο οι Ρωμαίοι: Όταν οι Ρωμαϊκές λεγεώνες κατέκτησαν το θρησκευτικό κέντρο των Δρυίδων στο κέλτικο νησί-κάστρο Μόνα (το σημερινό Άνγκλεσεϋ, έξω από την Ουαλία), σφάγιασαν όλους τους Δρυίδες ιερωμένους που βρήκαν εκεί και κατέστρεψαν συθέμελα το κάστρο, μαζί με τις ελάχιστες καταγραφές της γνώσης. Οι μόνοι Δρυίδες που επιβίωσαν αυτής της σφαγής ήταν εκείνοι που δεν βρίσκονταν εκεί... όμως αυτοί που δεν βρίσκονταν εκεί δεν ήταν και οι γνώστες των βαθύτερων μυστικών. Με αυτόν τον βίαιο τρόπο εξαφανίστηκε η «καρδιά» της θρησκείας. Οι έναπομείναντες Δρυίδες προσπάθησαν να συνεχίσουν την παράδοση διδάσκοντας όλα όσα γνώριζαν στους απόγονούς τους, καθώς και να αποκαταστήσουν την χαμένη γνώση με προσωπική μελέτη και αναζήτηση. Αλλά νέο πλήγμα για τον Δρυιδισμό (και όχι μόνο) ήλθε αρκετά αργότερα με το «κυνήγι των Μαγισσών» κατά τον Μεσαίωνα. Έτσι κλονίστηκε περισσότερο η ήδη κλονισμένη διαιώνιση της Δρυϊδικής παράδοσης. Ελάχιστοι κατάφεραν να μεταφέρουν την παράδοση στους νεότερους και -όπως ήταν φυσικό- η γνώση εκφυλίστηκε και «συρρικνώθηκε» σημαντικά.

Οι Δρυϊδικές τάξεις

Οι ρόλοι τους διαχωρίζονταν σε τρεις τάξεις που, αν και διαφορετικές μεταξύ τους, ήταν ισότιμες και το ίδιο σεβαστές. Αυτές ήταν ο Βάρδος, ο Οβάτης και ο Δρυίδης.

Βάρδος: Ήταν οι ποιητές, οι αφηγητές και φύλακες της αρχαίας γνώσης και παράδοσης και τιμητές Βασιλέων και Ηρώων. Ήταν και η ψυχαγωγία του Κέλτικου λαού. Λέγεται πως ένας καλός Βάρδος μπορούσε να κρατήσει το ενδιαφέρον του κοινού για ώρες με την τεράστια γνώση ιστοριών του και ποιημάτων και μπορούσε να αφήσει τους ακροατές σε διάφορες ψυχολογικές καταστάσεις. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που όταν κάποιος χριζόταν Βάρδος τον αποκαλούσαν και «γιατρό της ποίησης»! Η Βαρδική εκπαίδευση λέγεται πως διαρκούσε κάπου 12 χρόνια, και πως όταν ο Βάρδος χριζόταν ήξερε πλέον πάνω από 300 ιστορίες και ποιήματα! Ήταν η πρώτη βαθμίδα για να γίνει κάποιος Δρυίδης, μα σε καμία περίπτωση κατώτερη.

Οβάτης: Ήταν οι μάντες, θεραπευτές, ερευνητές, ψυχοπομποί και γιατροί. Είχαν την ευθύνη για την κατανόηση τα μυστήρια του θανάτου και της αναγέννησης, να μαντεύουν το μέλλον, να επικοινωνούν με τους Αρχαίους Προγόνους (ταξιδεύοντας πέραν του τάφου για να φέρουν τις συμβουλές τους στην γη των ζωντανών). Η μελέτη του Οβάτη εμπεριείχε γνώσεις των δέντρων και του δάσους, βοτανοθεραπεία και πρακτικές εφαρμογές βοτάνων και θεραπεία.

Δρυΐδης: Αφού ολοκλήρωνε την εκπαίδευση του ως Βάρδος και ως Οβάτης, ο Κέλτης μπορούσε να προχωρήσει στην ανώτερη βαθμίδα, αυτή του Δρυΐδη. Αυτοί ήταν οι φιλόσοφοι, οι αστρονόμοι, οι αλχημιστές, και χρησιμοποιούσαν και την μαντεία. Δρούσαν ως συμβουλάτορες σε Βασιλιάδες και Κυβερνήτες, ως Δικαστές και ως Διδάσκαλοι. Δεν ήταν ιερείς, δρώντας ως δεσμός των ανθρώπων με το θεϊκό στοιχείο, αλλά ως διοργανωτές και καθοδηγητές τελετουργιών και εορτών.

Ο Δρυιδισμός σήμερα

Ο Δρυιδισμός ήταν και είναι μια παράδοση με κύριο γνώρισμά της τον σεβασμό και την λατρεία της Φύσης. Οι σημερινοί Δρυΐδες λίγο μοιάζουν με τους αρχαίους Κέλτες Δρυΐδες λόγω έλλειψης της αρχαίας γνώσης. Έτσι, δεν μπορούμε πλέον να μιλάμε για Δρυιδισμό αλλά για νεο-Δρυιδισμό.

Μιας και η αυθεντική παράδοση έχει πάρα πολλά κενά, ο νεο-Δρυιδισμός καλύπτει αυτά τα κενά με τελετουργικά άλλων Παγανιστικών θρησκειών, κυρίως της ελληνικής και λιγότερο της σαμανικής, διαμορφώνοντάς και μεταλλάσσοντάς τα έτσι ώστε να ταιριάζουν στην αυθεντική Δρυϊκή φιλοσοφία. Παρόλα τα προβλήματα όμως ο νεο-Δρυιδισμός είναι μία παράδοση άκρως ζωντανή και ενεργητική παγκοσμίως, αλλά κυρίως στις αγγλόφωνες χώρες. Μεγάλος αντιπρόσωπος του κινήματος αποτελεί το Δρυϊδικό Τάγμα Order of Bards Ovates and Druids (OBOD). Όποιος ενδιαφέρεται να μάθει περισσότερα για τον Δρυΐδισμό, αξίζει να επισκεφτεί την επίσημη ιστοσελίδα τους:

<http://www.druidry.org>

Πηγή : <http://www.artofwise.gr/filosofia-k-thriskeia/172-dryidismos.html>

Συντάχθηκε απο τον/την Αλκιβιάδης & Νεφέλη